

Helijodor izgnan iz templja. (Slika Rafaclova v Vatikanu.)

Helijodor.

(II. Mak. 3, 7—40.)

Kdo ruši tvoj mir, Jeruzalem sveti,
Kaj neki pomeni otožni tvoj stok?
Mar zopet želé sovražniki kleti
Zaróbiti broje tvojih otrók?
Kaj tožno oblačijo tvoje se žene,
In sklepa duhovnik roke posvečene?
Kaj stiski je tvoji, Jeruzalem, vzrok?

Poslal je kralj sirski Helijodóra,
Poslanec prinese novico strašno:
Svetišča zaklade opleniti mora,
Ki vdov in sirot so jedino blagó.
Otroci ihté in stokajo žene,
Duhovnik pa sklepa roké posvečene,
Da Bog bi odvrnil od mesta to zló.

V svetišče je stopil poslanec kraljevi,
Da drzno bi zvršil brezbožni zločin.
Kaj mar mu, če drugi umirajo v reví,
Kaj briga mu kralj je nebeških višin?
Da onemu le zgodi se po volji,
Ki časno sedi na nestalnem prestolji,
In — drago plačilo mu hodi v spomin.

Takó že stoji na svetem prostoru,
Po zlatu steguje krivične roké,
Sinovi Arónovi molijo v zboru,
Sirote pa točijo grenke solzé.
In sliši molitev Jehova v nebesih
In vidi sirotam solzáce v očesih
In vidi hudobnežem v srcih dolgé.

In blisk iz višave svetišče prešine,
Pred selom kraljevim prikazen stoji:
Na konju visokem — glej! mož iz višine,
Kot hraber junak mogočno sedi.
Mladič ga spremlja na levi in desni,
Kot solnce žarí se obraz jima resni,
In roka bičalo mu urno vrtí.

V bliščobi nebeški pogléd mu umira,
In v udih junaških moč peša in mrè,
Pod vdarci bičala na tla se podira
In čudo s trepêtom národ ves zrè
In hvali ponižno dobrotnost Jehove,
Ki brani takó sirote in vdove
In zlobnost sovragov nevernih zatré.

Ivan Kolarič.